

**SZÍNHÁZ- ÉS
FILMMŰVÉSZETI
EGYETEM**

**Színház- és Filmművészeti Egyetem
Országos Tudományos Diákköri Konferencia 2025.**

Az Országos Tudományos Diákköri Konferencia dolgozata (Dráma)

Munkacím: Bezárva

Készítette: Kovács Zsófia

Osztály, évfolyam: Dramaturg osztály, második évfolyam

Témavezető: Dr. Smid Róbert, egyetemi tanár, osztályvezető

Bezárva

(Páros magány egy részben)

Írta: Kovács Zsófia

1. jelenet

(Egy férfi és egy fiatal nő állnak egy liftben. A nő izzad, gyorsan veszi a levegőt, fel-le járkal.)

- NŐ:** Magát nem zavarja, hogy be vagyunk zárva?
- FÉRFI:** De. Csak én nem pánikolok.
- NŐ:** Én sem pánikolok.
- FÉRFI:** Kétszer gyakrabban veszi a levegőt nálam. Fél percenként iszik, amiből arra következtetek, kiszáradt a szája. És ha nem tévedek, melege is van, hiszen átizzadta a blúzáát.
- NŐ:** Remek. Össze vagyok zárva egy sas szemű, biológia professzorral.
- FÉRFI:** Nem vagyok biológia professzor.
- NŐ:** Talán orvos?
- FÉRFI:** Az sem.
- NŐ:** Megtudhatnám, akkor mégis miért figyeli ennyire a légzésemet?
- FÉRFI:** Próbálok kiszámítani, mennyi levegőnk maradt, és ez hány órára elég.
- NŐ:** Tehát fizika professzor.
- FÉRFI:** Nem vagyok tanár.
- NŐ:** Fizikus?
- FÉRFI:** Sem.
- NŐ:** És mire jutott zsenikém?
- FÉRFI:** Szerencsétlenségünkre ez egy viszonylag kis lift. Én percenként körülbelül 14-16-szor veszek levegőt, egy-egy levegővétel alkalmával 0,5 litert elhasználva. Persze nem tökéletesen fél liter, de ettől most eltekintünk. Szóval nálam 7-8 liter/perc perctérfogattal kell számolni. Ez körülbelül 12,5 órára lenne elég. Csakhogy itt van maga is. Rádásul pánikol, amivel meglehetősen csökkenti az óráink számát.
- NŐ:** Ami annyi, mint?
- FÉRFI:** Úgy 5 óra. De valószínűleg hamarabb el fogjuk veszíteni az eszméletünket.
- NŐ:** Isteni! Egy matematikussal eltölteni az utolsó óráimat. Mindig is erről álmodtam.
- FÉRFI:** Nem vagyok matematikus.
- NŐ:** Még jobb.
- FÉRFI:** Maga elég feszült.

NŐ: Csodálkozik? Most mondta, hogy ne vegyek olyan gyakran levegőt.

FÉRFI: Nem erre gondoltam. Láthatóan haragszik, de erősen kétlem, hogy rám.

NŐ: Azért fogadni, ne fogadjon rá!

FÉRFI: Kire haragszik?

NŐ: Pszichológus? Mert pszichológusokkal nem állok szóba.

FÉRFI: Nem vagyok pszichológus.

NŐ: Mondjuk, így se szívesen beszélgetek.

FÉRFI: Kire haragszik?

NŐ: Az 50 millió dolláros kérdés, igaz? Ha ennyire tudni akarja, magamra. Sosem használok liftet. Kicsit félek is tőlük. De ma annyira késésben voltam, hogy beszálltam. Nem kellett volna.

FÉRFI: Miért nem hív segítséget?

NŐ: A nagy rohanásban otthon maradt a telefonom. Elfelejtettem.

FÉRFI: Pedig a maga korosztályánál ez népbetegség.

NŐ: Elképzelhető, hogy egészséges vagyok?

FÉRFI: Nem úgy értettem...

NŐ: Tudom, hogy értette. Maguknál mi volt népbetegség? Az írógép vagy a vasút?

FÉRFI: Nem vagyok annyira öreg.

NŐ: Én meg annyira fiatal. Most, hogy így kérdezi, 26 lettem két hónapja.

FÉRFI: Nem kérdeztem.

NŐ: Tudom. De ha már megjegyzést tesz a koromra, legalább legyen tisztában vele, mennyi is az anyyi.

FÉRFI: Elnézést, nem akartam megsérteni.

NŐ: Késő bánat.

FÉRFI: Bocsánatkérésképp, én az 50-et taposom.

NŐ: Bocsánatkérés elfogadva.

FÉRFI: Hajlandó még szóba állni velem?

NŐ: Ha nagyon muszáj... Egyébként, maga miért nem hív segítséget?

FÉRFI: Már megnyomtam a vészcsengőt.

NŐ: Telefon?

FÉRFI: Az irodában maradt.

NŐ: Irodában. Tehát ügyvéd?

FÉRFI: Nem, nem vagyok az.

NŐ: Életünk végére csak kitalálom.

FÉRFI: Látom, kedveli a fekete humort. Én azért még nem adnám fel. A vőlegénye biztosan hiányolni fogja.

NŐ: A vőlegényem? Honnan tudja?

FÉRFI: A gyűrűből.

NŐ: Jó megfigyelő.

FÉRFI: Nem, mielőtt kérdezné. Nem vagyok nyomozó. Sem rendőr.

NŐ: Azért tisztázzuk. Ugye van munkája?

FÉRFI: Van.

NŐ: Szűkül a kör.

FÉRFI: Mesélne a vőlegényéről?

NŐ: Nincs mit. Régóta együtt vagyunk, megkérte a kezem, igent mondtam, hozzámegyek. Ennyi.

FÉRFI: Hogyan találkoztak?

NŐ: Még az egyetemen.

FÉRFI: Szerelem volt első látásra?

NŐ: Nem mondanám. Inkább kialakult.

FÉRFI: És....

NŐ: Ne haragudjon, miért érdekli ennyire a vőlegényem?

FÉRFI: Csak próbálom elterelni a figyelmét, hogy ne arra koncentráljon, be vagyunk zárva.

NŐ: Nagyon rossz témát választott.

FÉRFI: Miért? Valami baj van a vőlegényével?

NŐ: Nem, vele semmi.

FÉRFI: Az esküvő miatt ilyen ideges?

NŐ: Mondhatjuk. Emiatt a szar esküvő miatt vagyok itt. Az esküvői csokrom miatt fogok egy liftben meghalni.

FÉRFI: Na. Öt óra alatt még rengeteg minden történhet. Nem lesz gond azzal az esküvővel!

NŐ: Már az is gond, hogy egyáltalán lesz.

FÉRFI: Nem értem.

NŐ: Nem akarok hozzámenni. Emiatt nyilván nincs kedvem vállalni ezt az egész hercehurcát sem, amivel egy esküvő jár.

FÉRFI: Nem szereti a vőlegényét?

NŐ: Hát...magam sem tudom. Megszoktam. Elviselem. Néha vannak jó pillanataink, de alig várom, hogy esténként bekapcsolja a meccset.

FÉRFI: Miért megy hozzá?

NŐ: Nem tegeződhetnénk? Ha már a magánéletemet kezdem kitergetni, legalább kényelmesen tegyem.

FÉRFI: Felőlem. Miért mész hozzá?

NŐ: Mi mást tehetnék?

FÉRFI: Nem is tudom. Mondjuk nem mész hozzá.

NŐ: Késő. Épp az előbb mondtam, 26 vagyok. Ha elhagynám, kezdeném előlről az egészet. Ismerkedés, ki tudja, mikor jön egy normális pasi, akibe bele is szeretek. Ő viszont szeret. Nálam ez alaptól ritka. Eltelik egy kis idő, kialakul valami kapcsolat, összeköltözünk, eljegyzés, egy év múlva esküvő, és már jócskán harminc fölött leszek, mire jöhet a gyerek. Öreg vagyok én már a nemhez.

FÉRFI: Ettől nagyobb hülyeséget, már ne haragudj, még életemben nem hallottam.

NŐ: Épp itt volt az ideje.

FÉRFI: Ha jól értem, azért mész hozzá valakihez, akit nem is szeretsz, mert azt hiszed, lekésel a saját életedről?

NŐ: Nem hiszem. Ez így van. A nőkkel kapcsolatban vannak bizonyos társadalmi elvárások. Veletek, férfiakkal szemben is vannak. Ne sírjatok, bírjatok ki mindent, legyetek erősek, bátrak, magabiztosak. Dugjatok meg annyi nőt, amennyit csak tudtok, és ne emeljete hangot a feminizmus ellen. Ez van. Ezt sugallja minden és mindenki. A nőkkel szemben meg olyan elvárások vannak, hogy szüljenek gyereket minél

hamarabb, legyenek szorgos, dolgos családanyak, és jó feleségek. Minden társadalmi elvárás ellenére, nekem tényleg ez az álom. Legalábbis a fiatalon anyává válni része. Ebbe nem fér bele az, hogy odébbálljak, mert most nem vagyok boldog. Majd az leszek. Egyszer. Ha lesz gyerekem például.

FÉRFI: De az élet nem így működik.

NŐ: Örülj neki, ha a tiéd nem.

FÉRFI: Felteszek néhány kérdést, jó?

NŐ: Várj! Műsorvezető vagy?

FÉRFI: Nem. Ne tereld a témát!

2. jelenet

MŰSORVEZETŐ: Jöjjön az első kérdés! Hol található a Taj Mahal, a szerelem emlékművének is nevezett monumentális építmény? A, Kínában B, Mongóliában C, Indiában és végül D, Pakisztánban.

JÁTEKOS: Ez könnyű. C, Indiában.

MŰSORVEZETŐ: A válasz helyes. Lássuk a következőt! Hány összetevője van a szeretetnek Robert Sternberg szeretetelmélete szerint? A, 2 B, 3 C, 4 D, 5.

JÁTEKOS: Mit nevezünk összetevőnek?

MŰSORVEZETŐ: Maga szerint?

JÁTEKOS: Legyen mondjuk a B. 3.

MŰSORVEZETŐ: Pontosan! És mi ez a három?

JÁTEKOS: Bizalom, megbocsátás, kommunikáció?

MŰSORVEZETŐ: Közel járt. A három összetevő: közelség, elköteleződés és szenvedély. Mutatom a harmadik kérdést: Neurobiológiai értelemben meddig tart a szerelem? A, 5-10 hónap, B, 8-12 hónap, C, 12-24 hónap vagy D, 18-30 hónap.

JÁTEKOS: Jó lenne hinni, hogy minél tovább.

MŰSORVEZETŐ: Bizony jó lenne. Ez azt jelenti, megjelöli a D-t?

JÁTEKOS: Nem. Még nem. Erősen kétlem, hogy olyan sokáig tartana.

MŰSORVEZETŐ: Legyen inkább C?

JÁTEKOS: Nem. Maradjunk optimisták és naivak. Jó lesz a D.

MŰSORVEZETŐ: Remek választás! A helyes válasz a D. Menjünk tovább! Melyik Kossuth-díjas író írta le az alábbi mondatot? „A szerelem az önmagunkkal kötött kompromisszumok felbomlásának ideje!”. A, Déry Tibor, B, Moldova György, C, Füst Milán, D, Mészöly Miklós.

JÁTEKOS: Sajnos egyik írótól sem olvastam.

MŰSORVEZETŐ: Nem gond. Tippeljen!

JÁTEKOS: Nem könnyű.

MŰSORVEZETŐ: Aki mer, az nyer.

JÁTEKOS: Azt hiszem, a B-t választom.

MŰSORVEZETŐ: Jól választott! Kétségtelenül, érzi ezt a témakört. De lássuk is a következő kérdést! Köztudott, hogy egy viszonynak 7 szakasza van. Mi a negyedik szakasz? A, A viszony vége, B, Lelepleződés C, Gyanakvás és tagadás vagy D, A döntés.

JÁTEKOS: Az A-t kizárnám. Szerintem az hátrébb található.

MŰSORVEZETŐ: Volt már szerető, vagy tartott szeretőt?

JÁTEKOS: Nem.

MŰSORVEZETŐ: Kár. Ez esetben újfent tippelnie kell.

JÁTEKOS: B vagy C.

MŰSORVEZETŐ: Csak egyet választhat.

JÁTEKOS: Nehéz döntés.

MŰSORVEZETŐ: Úgy van. D. Helyes! Mehetünk is tovább! Mikor ünnepeljük a házasság világnapját? A, Február 14.-én, B, Június 25.-én, C, Augusztus 12.-én, esetleg D, Október 3.-án?

JÁTEKOS: Február 14.-e Valentin nap. A szerelmesek napja.

MŰSORVEZETŐ: De vajon a házasoké is?

JÁTEKOS: A többi dátumhoz nem tudok kötni semmit, így megjelölném az A-t.

MŰSORVEZETŐ: Biztos?

JÁTEKOS: Nem biztos, ám ez az egyetlen számomra ismert dátum.

MŰSORVEZETŐ: Szokta ünnepelni?

JÁTEKOS: Persze. A párommal.

MŰSORVEZETŐ: Akkor is fogja, ha hozzámegy?

JÁTEKOS: Gondolom, igen.

MŰSORVEZETŐ: Még szép, hogy fogja, hiszen ez a házasság világnapja. Az A a jó válasz, gratulálok. Jöjjön az utolsó kérdés: Milyennek képzeled az álom családját?...

3. jelenet

NŐ: Tessék?

FÉRFI: Mit látsz, amikor elképzeled, milyen lesz a családot?

NŐ: Nem is tudom... Három gyereket szeretnék. Két lányt, egy fiút. Egy aranyos kis kertes házban laknánk. A gyerekek az udvaron tanulnának biciklizni. A fiú, az apjával focizik majd naphosszat. Néha a lányok is beállnak. Esténként együtt olvasunk nekik mesét. A lányokkal hihetetlen mennyiségű palacsintát fogunk sütni a fiúknak. Hétvégeente eljárunk majd kirándulni, játszótérre, bábszínházba, vagy színházba, gyerekelőadásra. Az apjuk végtelenül fogja unni, de jön. Hogyne jönne, bármit megtenne a gyerekeiért. A lányait nagyon fogja féltetni. Amikor az idősebbik hazahozza az első udvarlóját, majdhogynem elijeszti a szemével. A lányok esküvőjén sírni fog. Azt hiszem, én is. A fiáén csak azért nem, hogy megmutassa, a mi családunk férfi tagjait keményfából faragták. Ő büszke apa lesz, én meg büszke anya. Nem mondom, hogy a gyerekeink legjobb barátai leszünk, mert nem. Szülők leszünk, de remélhetőleg olyanok, akik rendes gyerekeket nevelnek.

FÉRFI: És ebben a történetben hol az apa?

NŐ: Hogyhogy hol?

FÉRFI: Kit látsz apaként?

NŐ: Egy férfit. Nincs arca. A gyermekeim apja. Ennyi.

FÉRFI: Nem gondolod, hogy ideje lenne a vőlegényedet látni benne?

NŐ: Ez nem ilyen egyszerű.

FÉRFI: Valóban? Van egy álmod, amiért nem vagy hajlandó küzdeni. Ez szimpla gyávaság.

NŐ: Ha nem lennénk bezárva, képen törölnélek és faképnél hagynálak.

FÉRFI: Nem akartalak megbántani. De még dönthetsz. Még nincs tétje a döntésednek. Azt hiszed, ha most nem szereted, később jobb lesz? Szart. Idővel rosszabb lesz. Ha jönnek a gyerekek, már nem léphetsz ki ilyen egyszerűen a kapcsolatból.

4. jelenet

FÉRJ: El akarok válni.

FELESÉG: Van valakid?

FÉRJ: Nincs.

FELESÉG: Akkor?

FÉRJ: Nem érzed, hogy problémáink vannak?

FELESÉG: De. De attól nem lesz kevesebb a rezsi, hogy elválunk.

FÉRJ: Komolyan szeretnék veled beszélni.

FELESÉG: Tessék. Hallgatlak. Mi bajod?

FÉRJ: Látnod, erről van szó. Veled nem lehet normálisan beszélgetni. Egy kedves szavad nincs hozzám. Sosem kérdezed meg, hogy vagyok, mi van velem...

FELESÉG: Mert vacsorát főzök, és a gyerekeidet nevelem. Nem érek rá a lelki sebeidet ápolgatni.

FÉRJ: Nincs igényed arra, hogy kettesben is töltsünk némi időt?

FELESÉG: Szóval innen fúj a szél. Kevés a szex?

FÉRJ: Én nem így gondoltam. De ha már kérdezed, lehetne több.

FELESÉG: Igen? És mikor?

FÉRJ: Elkanyarodtunk az eredeti témától.

FELESÉG: Tudom. El akarsz válni. A gyerekeidre gondoltál?

FÉRJ: Folyamatosan rájuk gondolok. Nekik vajon nehéz lesz-e és mit fognak érezni.

FELESÉG: Én gyűlöltem apámat, mikor elhagyta anyámat.

FÉRJ: Ezzel most megkönnyítetted a dolgomat, kösz.

FELESÉG: Mit vársz? Egyezzek bele? Bohóckodsz itt össze-vissza. Egy hétvégét nem bírál ki a gyerekeiddel. Nem is tudsz rájuk főzni.

FÉRJ: Majd kitalálom.

FELESÉG: Te? Mondd, milyen edzésre jár a fiad?

FÉRJ: Kosárlabda.

FELESÉG: Két évvel ezelőttig. Azóta kenuzik.

FÉRJ: Jó. Nem tudtam, sajnálom. Lehettem volna jobb apja. De te mondtad, hogy minden gyerekkel kapcsolatos ügyet intézel. Ragaszkodtál hozzá.

FELESÉG: Ha elválunk, nem is akarsz az életük része lenni?

FÉRJ: Dehogynem. Sőt szeretnék több szerepet vállalni a nevelésükben.

FELESÉG: És az úgy nem megy, hogy házasok vagyunk?

FÉRJ: Nem akarok mindenáron elválni....

FELESÉG: Pedig ezt mondtad.

FÉRJ: Csak szeretném, ha nem úgy élnénk egymás mellett, mint két szellem. Szeretném, ha nem csak azért hívnál fel, mert elfogyott a tej, vagy elromlott a kocsid. Szeretném, ha néha elmennénk valahová kettesben. Szeretném, ha hozzám bújnál esténként. Ha megkérdeznéd, hogy vagyok.

FELESÉG: Ezt már említetted.

FÉRJ: Érted, amit mondok?

FELESÉG: Inkább úgy fogalmaznék: hallom. Érteni nem értem. Több évtizede élünk házasságban, de te azt várod, úgy turbékoljunk, mint a galambok. Nem vagyunk már tinédzserek. Nekem is hiányoznak azok az idők, de elmúltak. Nem visszahozhatóak.

FÉRJ: Miért nem?

FELESÉG: Kinőttünk már abból... Én nem akarok elválni. Nekem jó az, ami most van, de ha te hiányolsz bizonyos dolgokat, akkor hajlandó vagyok kompromisszumokat kötni.

FÉRJ: Köszönöm.

FELESÉG: Mivel szeretnéd kezdeni?

FÉRJ: Mit szólnál a párterápiához?

FELESÉG: Megpróbálhatjuk.

FÉRJ: Neked is akarnod kell, hogy jobb legyen, ugye tudod?

FELESÉG: Mennem kell a gyerekért. Erre majd holnap visszatérünk.

5. jelenet

NŐ: Nőcs vagy?

FÉRFI: Igen.

NŐ: Mióta?

FÉRFI: 22 éve.

NŐ: Az igen. Működik?

FÉRFI: Működik.

NŐ: Szereted?

FÉRFI: Szeretem.

NŐ: Mázlista.

FÉRFI: Nem mázlista. Csak helyesen döntöttem.

NŐ: Ja. Mert férfi vagy. Nem tudsz lekésni semmiről.

FÉRFI: Beszéljünk valami másról! Kezd parttalanná válni a vita.

NŐ: Jó. Én kérdezek. Miért szálltál be ebbe a liftbe?

FÉRFI: Minden nap ezt használom.

NŐ: Tudom. Itt van az irodád. De miért a lift?

FÉRFI: Minden normális ember a liftet használja.

NŐ: Én lépcsőzőm.

FÉRFI: Tartom az állításom. Minden normális ember a liftet használja.

NŐ: Ügyes. Egy-null oda. Honnan tudod, hogyan kell kiszámolni, mennyi levegő van ebben a fém dobozban?

FÉRFI: Tanítják az iskolában.

NŐ: Ja. Mi is pont ezt vettük általánosban. Na honnan tudod?

FÉRFI: Az egyetemen volt róla szó.

NŐ: Egyetemen matek? Tehát nem bölcsész vagy. Mondjuk ezt gondoltam.

FÉRFI: Miért nem kérdezel rá simán, mi a foglalkozásom?

NŐ: Abban hol a szórakozás? Egyébként is, ismerni a másikat mindig ijesztő.

FÉRFI: Tudni, hogy ismer a másik, még ijesztőbb.

NŐ: Igaz.

FÉRFI: Nem félsz, hogy megismerlek?

NŐ: Engem? Kizárt. Annyi falat építettem már magam köré, hogy nincs az az ember, aki mindet át tudná törni.

FÉRFI: Erre büszke vagy?

NŐ: Néha igen. Amikor látom az emberek szemében, hogy meglepődnek. „Nahát, még ezt is tudja.” De valójában félek. Félek, hogy jön valaki, aki megismer, aztán otthagy. Falak nélkül. Védelem nélkül. Ezért is megyek hozzá a vőlegényemhez. Ő bizonyos falakon belül van, de érzelmileg közel sem vagyok neki kiszolgáltatva.

FÉRFI: Miből gondolod, hogy elhagyna, aki megismer?

NŐ: Mi mást tehetne? Egy idő után nem lennék neki érdekes. Nincs új a nap alatt. A hibáimra is rájönne. Szerintem fejvesztve menekülne. Ha valaki tudná... ismerné az egész lényemet, nem maradna mellettem.

FÉRFI: Ügyes. Szép próbálkozás. Eljátszod itt a lányt, aki azt hiszi, senki nem tudná szeretni. De neked ilyen problémáid nincsenek.

NŐ: Basszus. Mondom, hogy pszichológus vagy. Vagy színész. Ezért szúrtad ki, mi? Nem játszottam túl jól.

FÉRFI: Nem ezért szúrtam ki.

NŐ: Tudom. Hanem, mert te viszont tényleg ilyen vagy.

FÉRFI: Csak találgatsz.

NŐ: Majd elválík.

FÉRFI: Úgy látom, a falaidat tényleg felépítetted, de nem emiatt. Mitől félsz?

NŐ: Lassíts! Ez az én köröm. Én kérdezek. Te mitől félsz?

FÉRFI: Sok mindentől.

NŐ: Képzeld, pont ráérek.

FÉRFI: Félek a kérdésektől.

NŐ: Akkor minek kérdezel annyit?

FÉRFI: Mert azzal megakadályozhatom, hogy te kérdezz.

NŐ: Mit szeretnél, mit kérdezzek?

FÉRFI: Nem akarom megmondani. Ha azt kérdezed, amit szeretnék, nem mernék rá őszintén válaszolni. Inkább arról kérdezz, ami eszedbe jut.

NŐ: Ha egy nap felkelnél, és tudnád, ez az utolsó napod, mit csinálnál?

FÉRFI: Fogalmam sincs, nincs bakancslistám.

NŐ: Ez jelen helyzetben, elég szomorú. Van három és fél órád kitalálni.

FÉRFI: Én még nem adom fel. Szerintem megmentenek minket.

6. jelenet

RENDŐR: Asszonyom, tudja, miért állítottam meg?

SOFŐR: Szeretne telefonszámot cserélni?

RENDŐR: Nincs rendszámtábla a jármű elején.

SOFŐR: Jajj elhagytam? Mint a férjemet.

RENDŐR: Tud róla, hogy nincs rendszámtábla a jármű elején?

SOFŐR: Az attól függ. Drágább, ha tudok?

RENDŐR: Jelen esetben nem lényeges. A bírság így is, úgy is ugyanannyi.

SOFŐR: Meg akar büntetni, biztos úr?

RENDŐR: Igen.

SOFŐR: Meg is fog bilincselni?

RENDŐR: Asszonyom, mikor fogyasztott utoljára alkoholt?

SOFŐR: Mire szeretne meghívni? Martini, konyak, whisky, esetleg jó magyar pálinka?

RENDŐR: Újfent megkérdem. Mikor fogyasztott utoljára alkoholt?

SOFŐR: Túl régen.

RENDŐR: Ez esetben kérem, fújjon bele a szondába!

SOFŐR: Nem hisz nekem?

RENDŐR: Láthatóan ittas állapotban van.

SOFŐR: Fogalmazhatunk úgy is, megrészegültem magától.

RENDŐR: Kérem, szálljon ki a járműből!

SOFŐR: Most jön a bilincs?

RENDŐR: Asszonyom, szálljon ki a járműből!

SOFŐR: Jól van, jól van. Hová ez a sietség? Ráérünk. Szeretem, ha nem siettetnek. Csak gyengéden.

RENDŐR: Fújjon bele a szondába!

SOFŐR: Mondanám, hogy magáért bármit, tényleg bármit megteszek, de azt nem fújni kell, ha érti, mire gondolok.

RENDŐR: Asszonyom, lépjen el a jármű mellől!

SOFŐR: Rendőrautóban úgysem csináltam még. Izgat a gondolata.

RENDŐR: Kérem, adja ide a jogosítványát, forgalmi engedélyét, lakcím kártyáját!

SOFŐR: Meg sem kérdezi, „Hozzám vagy hozzád”? Semmi gond. Megbocsátok. Egyébként sincs otthon a férjem. Nem is lesz.

RENDŐR: Mindenképpen beviszem a kapitányságra, de arra kérem, legyen együttműködő!

SOFŐR: Magával? Bármikor.

RENDŐR: Asszonyom! Nyomatékosan megkérem, adja ide a jogosítványát, forgalmi engedélyét, lakcím kártyáját!

SOFŐR: Na! Most miért ilyen rideg? Nem tetszem magának? Csak a kártya, kártya, kártya, miközben itt vagyok én.

RENDŐR: Asszonyom!

SOFŐR: A férjem kurvája jobban tetszene, igaz? Egy jó tízessel fiatalabb, bár csak hátulról láttam. A férjemnek is ő kell. Úgy látom, maga sem az a „Ha nincs ló, jó a szamár is.” alkat.
Itt vagyok. Csináljon velem bármit, akármit! Tényleg, mindenre hajlandó vagyok.

RENDŐR: Asszonyom!

SOFŐR: Nem? Semmi? Igaza van. Kinek kell egy ittas, kissé zilált nő? Ja igen, ittam. Gondolom, ezt már kitalálta, biztos úr... Azért ittam, mert össze akartam törni, a kicsi kincsét. Újonnan vette. Szereti az újakat. Egy ilyen használt, senkinek nem kell. Magának sem. Csak van, aki ráfanyalodik.

RENDŐR: Asszonyom!

SOFŐR: Csend! Mondtam, hogy bevihet, nem? Csak várja meg, amíg kiélvezem a férfiak pillantásait, akik megállnak a pirosnál. Mert igenis megnéznak. Biztos azért, mert elfolyt a sminkem, vagy mert maga kiszállított az autóból. De nem érdekel. A lényeg, hogy megnéznek, mert őket érdeklek. És ha most látná a férjem, hogy hányan bámulnak rám...Vajon akkor is a ribancot választaná?

RENDŐR: Asszonyom meg kell kérjem...

SOFŐR: Tudom. Kell a lakcím kártyám, a forgalmi, meg a jogsim. Ott van minden a kocsiban. Vegye ki, ha annyira fontos. Én meg addig beülök a magáéba. Mit szól? Ha útközben rájön, hogy a férje kocsiját hozta el, üljön át egy másikba.

RENDŐR: Asszonyom!

SOFŐR: Ne asszonyomozzon már! Inkább mondja meg, mennyibe fog ez nekem kerülni.

RENDŐR: Sokba.

SOFŐR: Na látja! Milyen jó, hogy nem törtem össze. A fele úgyis az enyém válás után. Majd kifizetem abból.

7. jelenet

FÉRFI: Nincs szex.

NŐ: Mi?

FÉRFI: Várj, hallok valamit! Mintha mozognának odakint. *(Fülelnek.)*

NŐ: Én nem hallok semmit. Mi az, hogy nincs szex?

FÉRFI: Már egy ideje nincs.

NŐ: A feleségeddel?

FÉRFI: Se a patikussal, se a boltos kisasszonnyal, se senkivel. Nincs szex.

NŐ: Nem azt mondtad, hogy működik a házasságod?

FÉRFI: ...

NŐ: Hazudtál?

FÉRFI: ...

NŐ: Itt papolsz nekem a párkapcsolatokról. Meg akarsz győzni, hogy lépjek ki az enyémből, mert nem működőképes, miközben te egy ugyanilyenbe vagy beragadva? Milyen álszent dolog.

FÉRFI: Az én helyzetem egy kicsit más.

NŐ: Igazad van. Nálunk van szex.

FÉRFI: De nincs gyerek.

NŐ: Ez változtat bármin is?

FÉRFI: Igen. Ha van gyerek, van felelősség. Már nem lehet ki-be ugrálni egyik ágyból a másikba.

NŐ: Ohh. Akkor te jogosan szenvedhetsz? Jogosan lehetsz boldogtalan? Milyen alapon jár neked, hogy mártírt játszsz, de nekem nem?

FÉRFI: Nem tudsz semmit a házasságomról.

NŐ: Csak, hogy nem működik, meg nincs szex. Feltételezem, idilli lehet.

FÉRFI: Túl fiatal vagy. Ezt nem értheted.

NŐ: De értem. Meg akarsz mondani, mit csináljak, miközben a saját problémáiddal nem bírsz szembenézni. Olyannyira nem, hogy hazudsz egy vadidegennek, aki ráadásul pont ugyanabban a cipőben jár, mint te.

FÉRFI: Ne veszekedjünk! Így sokkal több levegőt használunk el.

NŐ: Jobb ötletem van. Ne is szóljunk egymáshoz.

8. jelenet

FÉRFI: Egy feles lesz a barackból.

PULTOS: Az nincs.

FÉRFI: Akkor kettő.

PULTOS: Tudok adni szilvát, körtét...

FÉRFI: Ha erre vágyom, piacra megyek.

PULTOS: Van vodkánk.

FÉRFI: Na, ez már jobban hangzik. Töltsön kettőt!

PULTOS: Tessék!

FÉRFI: Kisasszony! Szólíthatom így? Úriember lennék, vagy mi? Kisasszony! Maga szerint, minden férfi egyforma?

PULTOS: Itt nálunk mindegyik.

FÉRFI: És hogyan jellemezné őket?

PULTOS: Részeg.

FÉRFI: Ne az állapotukat írja le! A tulajdonságaikra vagyok kíváncsi.

PULTOS: Miért érdekli ennyire?

FÉRFI: Mert férfi vagyok.

PULTOS: Meg részeg.

FÉRFI: Na látja! Hamar belesimulok a környezetbe.

PULTOS: Tölthetek még valamit, vagy kíván távozni?

FÉRFI: Dehogyan kívánok! Két vodka lesz. Tudom, mit gondol, egy újabb alkoholistát. Igaza van! Mostanában egyre többet iszom. De rendes ember vagyok.

PULTOS: Akkor ki is fizeti az italt?

FÉRFI: Hogyne, tessék, itt van! Szóval nem vagyok alkoholista, csak kikészítenek a nők. Tudja miért?

PULTOS: Sokan vannak?

FÉRFI: Rengetegen. Megcsaltam a feleségemet. De ha nem lett volna a kísértés, nem csaltam volna meg.

PULTOS: Így szokott lenni.

FÉRFI: Félreérti. Én másfél évig, esküszöm magának, semmilyen jelet nem küldtem annak a nőnek, akivel most viszonyom van. Csendben figyeltem, ahogy más férfiakkal nevetgél, és egyre azon járt az eszem, hogy bárki megkaphatja, kivéve engem, mert nő vagyok. Másfél év. A feleségem ez alatt a másfél év alatt hatszor hitte, hogy megcsalom, de én hűséges voltam. Csak hát a kísértés. Nap, mint nap látni azt a nőt. Jaj Istenem! Most meg szerelmes vagyok. És nő. Két nő is szeret. El tudja képzelni, milyen kegyetlen érzés ez?

PULTOS: Ha tudná, hányszor hallottam már férfit ezért panaszkodni.

FÉRFI: Tényleg?

PULTOS: Nem.

FÉRFI: Maga nem vesz komolyan.

PULTOS: Potenciális vásárlóként, muszáj komolyan vennem.

FÉRFI: Jó. Adjon még két vodkát!

PULTOS: Miért kettesével issza?

FÉRFI: Mert párosan szép az élet. Ott tartottam, van egy szeretőm. Egy okos nő. Nagyon okos. El tudja képzelni, hogy egy okos nő engem választott?

PULTOS: Nehezen.

FÉRFI: Ugye? Pont így vagyok vele én is. Olyan udvarlói voltak. Tátva maradna a szája. Elhívta vacsorázni a legjóképűbb irodista a cégtől. Meg a főnöke. Az egy izomtorony, sok pénzzel, és még szingli is. De ez a nő engem választott. Most mondja meg! Hogy közöljem vele, hogy el kell hagynom a feleségemért? Sajnos nincs más választásom. Én elhatároztam, rendes ember leszek. Sosem csalom meg a feleségemet.

PULTOS: Már megcsalta.

FÉRFI: Az mindegy. Úgy értem, úgy nem csalom meg, hogy ki is derüljön. Az eredeti terv az volt, hogy egyáltalán nem, csak idővel kicsit lazítani kellett a szabályokon. Én örültem szeretem azt a nőt. A feleségemet is...néha. A múltkor képzelje...kezdem az elejéről. Kitalálta, hogy most ő ilyen fitness bizbaszt kezd el, és egészségesen étkezünk. Ez abból áll, hogy kimondhatatlan nevű dolgokat eszünk, mint a buglur. Hallott már róla?

PULTOS: Erről még nem.

FÉRFI: Na ugye? És azt mondta, el kell kísérjem, jógázni. Jógázni! Elmentem, mert büntudatom volt a viszony miatt. De hogy ott mik mennek. Kétszer csavarodtak össze a herém, olyan pozíciók voltak. Közben meg azt hajtogatták, lazuljunk el. Akkor érzetem először, teljesen más a fogalom táruk a fitness örültekkel. És kiderült, azért kellett vele mennem, mert csinálni akart egy képet, amit kirakhat a Facebookra. Amivel szétkürtöli a világnak, milyen jó férje van, mert jógázni is eljár vele. Ezért kár volt ennyi szalagszakadást begyűjteni. Ilyen a feleségem. Ünneplés gyanánt, hogy túléltem a jógát, vettem magamnak egy szál kolbászt. Kidobatta velem. Pedig gyulai volt. Minőségi.

PULTOS: Egészségesebb italaink is vannak, ha gondolja.

FÉRFI: Isten ments! Ide fertőtleníteni járok. Minden korty búzacásra lé mellé legalább két feles kell, hogy elfelejtsem az ízét. Adjon is gyorsan két vodkát!

PULTOS: Nem lesz sok?

FÉRFI: Igaza van. Legyen három!

PULTOS: Mit szólna egyhez?

FÉRFI: Az kéne. Egy nő. De kettő van. Tudja, miért iszom?

PULTOS: Mert szomjas?

FÉRFI: Vízet igen. De alkoholt azért, mert annak kell megmondanom, hogy elhagyom, akivel élni szeretnék, és azzal kell élnem, akinek megmondanám, hogy elhagyom. Még egy pohárral, legyen szíves, kisasszony!

PULTOS: Ki fogja hazavinni?

FÉRFI: Kint áll az autóm.

PULTOS: Az jó, de ki fogja vezetni?

FÉRFI: Ki? Én. Nem ittam még annyit, hogy ne találjak haza.

PULTOS: Hol lakik?

FÉRFI: Momentán erre a kérdésre nem tudok válaszolni, de felírtam valahová. Szerintem a pénztárcámban lesz a cím.

PULTOS: Ideje lenne taxit hívni.

FÉRFI: Taxit? Meg van örülve? A feleségem megfojt álmomban, ha taxival megyek haza. Tudja, mennyi káros anyagot bocsát az ki? Mi most egészségesen élünk.

PULTOS: Menjen gyalog!

FÉRFI: Gyalog? Úgy, hogy azt sem tudom, merre lakom? Még a végén órákig kéne sétálnom.

PULTOS: Akkor szóljon valakinek, aki magáért jön. Szeretnék bezárni.

FÉRFI: Rendben. Szólok, csak előtte adjon még egy vodkát!

PULTOS: Inkább adok még egy vodkát, ha szólt.

FÉRFI: Ilyenek maguk, nők!

PULTOS: Milyenek?

FÉRFI: Mindig feltételekhez kötik a szeretetüket. Szeretlek, ha nem csalsz meg. Jöhetsz még, ha elhagyod a feleséged. Megcsókollak, ha végre választasz kettőnk közül. Ihatsz egy sört, ha bevetted a vitamint. Mindig a feltételek. Én bezzeg így is, úgy is szeretem őket. Akkor is szeretném, ha részegen állítanának haza a kocsmából. Vagy ha elárulnának. Mert így működik a szeretet. De a nők. A nők csak feltételekkel tudnak szeretni. Ha én egyszer találok egy olyan nőt, aki nem ilyen, attól előbb megkérdezem, nőnek született-e, mert ma már ugye nem lehet tudni, utána meg elveszem feleségül. És közben valamikor elválok a régitől.

PULTOS: Menjen haza!

FÉRFI: Megyek. Csak legyen olyan szíves, vegye ki a pénztárcámból a címemet! Meg akarom kérni a sofőrt, annál a megállónál lökjön le a buszról, ami ehhez a legközelebb esik.

PULTOS: Tessék!

FÉRFI: Hálás köszönetem.

PULTOS: Másik irány!

FÉRFI: Biztos?

PULTOS: Ha egyszer haza akar érní, igen.

FÉRFI: Ne nézzon így rám! Azt hiszi, berúgtam.

PULTOS: Nem hiszem, látom.

FÉRFI: Rosszul látja. Boldogra ittam magam.

PULTOS: Tényleg? Most boldog?

9. jelenet

NŐ: Ne haragudj! Sajnálom. Kicsit felkaptam a vizet.

FÉRFI: Késő bánat.

NŐ: Kettő-null oda. Akarsz beszélni róla?

FÉRFI: Nem tudom. Még senkinek nem mondtam el.

NŐ: Épp itt az ideje.

FÉRFI: Várnék vele.

NŐ: Na az az egy, amink nincs: Idő. Meg lassan levegő. Két és fél óráig még kiöntheted a szíved. Utána is meghallgatlak, amennyiben ugyanoda kerülünk. Én szerintem pokolra jutok. Te?

FÉRFI: Hiszel Istenben?

NŐ: Kezdek. Bár erősen kétlem, hogy szűk három órányi imádkozás után maga mellé szólít.

FÉRFI: Marad a pokol.

NŐ: Elvileg az sem olyan rossz hely.

FÉRFI: Barátaid mesélték?

NŐ: Ja, hallomásból tudom.

FÉRFI: Kettő-egy.

NŐ: Áh. Három-null.

FÉRFI: Ha most tényleg imádkoznod kéne. Kiért imádkoznál?

NŐ: Világbékéért. Apámért. Egy jobb bolygóért.

FÉRFI: Anyukád?

NŐ: Érte már nem kell.

FÉRFI: Meghalt?

NŐ: Autóbaleset.

FÉRFI: Hogyan történt?

NŐ: Összefutott egy részeg, BMV-s haverjával néhány éve. Az egyetlen dolog, ami vigasztal, hogy azóta is együtt kávéznak. Ráadásul hamarosan csatlakozom.

FÉRFI: Sajnálom.

NŐ: Ne sajnáld! Elég, ha én sajnálom. Beszéljünk másról! Vannak gyerekeid?

FÉRFI: Igen. Egy lány meg egy fiú. A lányom 20 éves, a fiam 16.

NŐ: Otthon laknak?

FÉRFI: Igen. Így olcsóbb.

NŐ: Legalább nem teljesen szex mentes a ház.

FÉRFI: Ez durva vicc. A fiam még csak 16.

NŐ: A fiad már 16.

FÉRFI: A lányom pedig apácának készül.

NŐ: Mi?

FÉRFI: Legalábbis nagyon szeretném, ha annak készülné.

NŐ: Úristen, már megijedtem. Elég tipikus apa vagy. Az első udvarlóját mivel kergetted el? Puska, vasvilla? Egyébként csak gondold bele, miket csináltál, amikor te voltál fiatal. Azt csinálják ők is.

FÉRFI: Az anyjuk elég keményen fogja őket.

NŐ: A paplan alá csak nem bújik be velük.

FÉRFI: Hagyjuk ezt a témát!

NŐ: Ezt sosem értettem. Miért féltik annyira a szülők a gyerekeiket a szextől?

FÉRFI: Mert van mitől félteni. Meg kitől.

NŐ: Miért? A szex jó dolog. Te is...élveznéd, ha lenne rá lehetőséged, én is élvezem, sőt a legtöbb ember élvezi. Ráadásul, feltételezett biológia professzorként, tudhatnád, hogy emberi szükséglet.

FÉRFI: Nagyon sok veszélyt rejt.

NŐ: Az igaz. Viszont ezek szerint nem bíztok a saját gyerekeitekben, vagy magatokban. Hiszen, ha rendesen felneveltétek őket, és tudják, mivel jár, valamint hogyan kell védekezni, akkor...

FÉRFI: Ezt még nem értheted. Nem magától a szextől féltjük a gyerekeket, hanem a sérüléstől. Én például rettegek, hogy a lányomat kihasználja valami lecsúszott nadrágú, füstfelhőbe öltözött, bölcsész gyerek.

NŐ: Látom, nincsenek előítéleteid.

FÉRFI: Akkor valami drogos.

NŐ: Ezzel egy fokkal több embert nevezte meg, de mindegy.

FÉRFI: Az én gyerekeim rendes gyerekek.

NŐ: Miért? Aki drogozik, nem rendes? Az is valakinek a gyereke. Inkább a szülő nem rendes, ha hagyja annyira lecsúszni az elméletben agyon dédelgetett, kicsi kincsét... Na mindegy. Hagyjuk ezt a témát!

FÉRFI: Elég sok témád van, amiről nem szívesen beszélsz.

NŐ: Érdekes. Valahogy mindig nálam lyukadunk ki.

FÉRFI: Tudod mit? Az én köröm jönne, de megengedem, hogy kérdezz. Bármiről, kivéve a házasságomat.

NŐ: Ezzel kihúztad a kérdéseim felét.

FÉRFI: Hála Istennek.

10. jelenet

ÚJSÁGÍRÓ: Miért választotta a szerelmet legújabb könyve vezető témájaként?

FÉRFI: Mert ez az, ami mindenkit érdekel és érint. A szerelmet nem lehet kikerülni. Jön, leigáz és vagy beteljesül, vagy nem.

ÚJSÁGÍRÓ: Hősei egyszerű hétköznapi emberek, akik néha teljesen emberfeletti dolgokra képesek a rózsaszín köd hatására. Maga ilyennek látja a szerelmet?

FÉRFI: Elismerem, van, hogy túlzásokba esem a regényben, de ez tudatos döntés. Szerettem volna érzékelteni, mennyire megváltozik minden, ha valaki szeret. Talán párhuzamot is lehet vonni a hősök között, hiszen minél reménytelenebb a szerelem, annál inkább elrugaszkodik a karakter a valóságtól. Én egy fokkal reálisabbnak és racionálisabbnak látom ezt az egészet, de meg akartam mutatni a szerelem végleteit és erejét.

ÚJSÁGÍRÓ: Van kedvenc karaktere?

FÉRFI: Nincs. Az ember a gyerekei közül sem választ. Nem is tudna. Én mindegyik hősömet kicsit más miatt kedvelem. Az egyiket azért, mert bátor, és a legreménytelenebbnek tűnő helyzetben is ki meri mondani, „Szeretlek”, a másikat meg épp azért, mert ahhoz sincs bátorsága, hogy bevallja magának, szerelmes. Hat főhőst mozgatni elég nehéz, de már a

történet kitalálásakor hozzám nőttek. Szerencsére végig érdekelt a sorsuk, kíváncsi voltam, hogyan alakul az életük. Egyik sem fáradt el, emiatt mind benne is maradtak a regényben. Talán a rendező, Botond, ilyen szempontból kilóg a sorból. Vele a vége felé nem igazán tudtam, mit kezdeni, mivel egyértelmű volt, hogy szerelmes, sőt, megtalálta az igazit, de sajnos egy olyan szituációba sodortam, ahonnan nem tudott kikeveredni. Szerettem volna boldog befejezést adni neki, ezzel meg lett volna a három-három arány, de nem tartottam elég erősnek a választáshoz. Szinte kimenekítettem az országból. Kicsit szégyellem is magam miatta. Azonban biztos vagyok benne, bármennyire is megérdemelte volna, neki az a sorsa, hogy örökre együtt éljen a kérdéssel, „Mi lett volna, ha?”.

ÚJSÁGÍRÓ: Nem szokás elmondani egy-egy történet végét.

FÉRFI: Ebben az esetben nincs jelentősége. A regény elejétől tudni lehet, Botond túl gyáva a boldogsághoz. Szinte fél tőle. Nála nem az a kérdés, végül, mi lesz a sorsa, hanem hogy min megy közben keresztül. Szerelembe esik, életében először igazán, emiatt elkezdi küzdeni. A könyvben a történetének értelmét az adja, hogy láthatjuk, miként menekül vissza a csigaházába egy-egy győztes csata után.

ÚJSÁGÍRÓ: A regényben valóban több a kevésbé pozitív befejezés, mint a boldog. Mit gondol, ez a való életben is így van?

FÉRFI: Az igazán nagy szerelmek szinte sosem teljesülnek be, mert az egyik fél általában megijed. Szembesül egy olyan érzéssel, amivel korábban még nem találkozott. Emiatt elkezd kategorikusan keresni a hibákat, okokat, miért nem működhet a kapcsolat. Bezárkózik, majd végül elmenekül, vagy elijeszti a másikat is. Vannak persze szerencsés esetek. Ha például egy kapcsolat nem jön magától értetődően, a két félnek küzdeni, harcolni, vagy döntéseket kell hozni érte még a létrejötte előtt, akkor megtanulják egymást értékelni. Ha nem igazi a szerelem, vagy valaki gyengébb jellem, ezek a kapcsolatok ki sem alakulnak. A regényben próbáltam több opciót bemutatni. Láthatunk általános szerelmi háromszöget, munka és magánéleti válságot, betegséget. Egyszóval sok mindent, ami nehezítheti egy szerelem kibontakozását. A való élet talán még ennél is bonyolultabb. Én a magam részéről, hiszek a pozitív befejezésben. De nagyon fontos tisztázni: a pozitív egy szubjektív fogalom. Számomra azt jelenti, a két fél kölcsönösen boldog egymással, kiegészítik, támogatják a másikat, örülnek a közös, de az egyéni sikereknek is. Azonban sokaknál már az is boldogság, ha van mellettük valaki, akinek a személye sokszor nem is lényeges. Vagy boldogok, ha a másik szereti őket, miközben ők pusztán rettegnek a magánytól, ezért vannak kapcsolatban.

11. jelenet

- NŐ:** Várj! Ezzel azt akarod mondani...?
- FÉRFI:** Arra célzok, borzasztóan féltek.
- NŐ:** Az egyedüllétől?
- FÉRFI:** Igen. Pedig mondtuk nekik, hogy maximum két órára megyünk el.
- NŐ:** És végül mit csináltatok? Hívtatok valakit, aki vigyáz rájuk?
- FÉRFI:** Nem. Kihagytuk az esti programot.

12. jelenet

- ÚJSÁGÍRÓ:** Kutatott a témában, mielőtt elkezdte a regényt?
- FÉRFI:** Persze. Nem is keveset.
- ÚJSÁGÍRÓ:** Ön nem nő. Ezek szerint még nem találta meg az igazit?
- FÉRFI:** Valószínűleg nem. Bár egy-két nőről már hittem, hogy szerelmes vagyok belé.
- ÚJSÁGÍRÓ:** És nem volt az?
- FÉRFI:** Pár hétnél tovább nem.
- ÚJSÁGÍRÓ:** Hogyan tud hitelesen beszélni a párkapcsolatokról, ha nincs tapasztalata?
- FÉRFI:** Azt nem állítottam, hogy nincs tapasztalatom. De véleményem szerint, a párkapcsolati szituációk ismertek, persze mindig van kivétel, ám ettől most eltekintek. Szóval a szituációk ismertek. A lényeg az ember. Hogy milyen emberek kerülnek egy-egy helyzetbe. Ha ismerem az embert, elég jól meg tudom ítélni a kapcsolat kimenetelét is. Az embereket pedig ismerem. Főleg a nőket. Elhiheti.
- ÚJSÁGÍRÓ:** Van olyan karakter, akit önmagáról mintázott?
- FÉRFI:** Most burkoltan azt kérdezi, olyan vagyok-e, mint Máté, a nőfaló. Nos hasonlítunk, kicsit. Ahogy az összes szereplővel. A nőkkel is. Egy író mindig magából indul ki. Teljesen mindegy, milyen karakterről van szó, először úgyis magamban keresek hozzá tulajdonságokat, hiszen azokat ismerem a legjobban. Máté nem tiszteli a nőket. Emiatt is kerül bajba. Én nem úgy tekintek a nőkre, ahogy ő. Számomra nem csak játékszerek. De az igaz, megvan a véleményem azokról a lányokról, akik az első randin felmennek a férfi lakására.
- ÚJSÁGÍRÓ:** Az emberek imádják a könyvét. Sorban állnak az utánnnyomásért a boltok előtt. Hogyan éli ezt meg?

- FÉRFI:** Nyilván nagyon megtisztelő, és örülök neki. Ebből is látszik, mindenki szeretné megfejteni a szerelmet. Én nem hiszem, hogy ez lehetséges, de próbálhatunk támpontokat találni a saját kapcsolatunkhoz. Akár a regényemben is. Nóri karakterénél, például adok egy választ, milyen nőkből lesznek végül szeretők. Ha egy fiatal lány elolvassa a könyvemet, és felfedezi a közös személyiség jegyeit, rájöhet, változnia kell, amennyiben nem akar kikötni egy olyan férfi ágyában, mint mondjuk Máté.
- ÚJSÁGÍRÓ:** Ezek szerint Máté maga szerint is rossz ember?
- FÉRFI:** Inkább negatív karakter. Azt nem merném kijelenteni, hogy rossz ember. Néha a jó emberek is tévedhetnek rossz útra, hibázhatnak, de ettől még jó emberek. Máté tipikus seggfej. Egyetlen barátja van. Ő is inkább kötelességből tart ki mellette. Nem egy szerethető figura, de ahhoz túl keveset tudunk róla, hogy rossz embernek nyilvánítsuk.
- ÚJSÁGÍRÓ:** Hogyan tovább? Újabb regénybe kezd, vagy esetleg várhatunk egy második részt ehhez?
- FÉRFI:** Még nem tudom pontosan. Borzasztóan foglalkoztat, mi jöhet a nagy happy end-ek után, vagy mennyire gyűr maga alá valakit az elszalasztott lehetőségek kételye. Van egy mellékszereplő a mostani regényben: Adél. Az ő történetét biztosan meg fogom írni. Egyszer az életben ugyanis rá kell jönnie, hogy a férje csak azért vette el, mert félt a magánytól. Ez egészen biztosan összeroppant egy nőt. A kérdés csak az, mennyire. Nem tudom, fel lehet-e állni belőle. Talán kezdek rájönni a válaszra. De ez maradjon titok a következő regényig.

13. jelenet

- NŐ:** Szoktál olvasni?
- FÉRFI:** Igen. Viszonylag rendszeresen.
- NŐ:** Miket?
- FÉRFI:** Újságot minden mennyiségben. Nők lapja, InStyle, Glamour, Story.
- NŐ:** Ki nem találnám, hogy nős vagy.
- FÉRFI:** Vannak köztük jó magazinok.
- NŐ:** Anyám. 22 év, az 22 év. A regényekkel mi a helyzet?
- FÉRFI:** Kedvelem Jókait.
- NŐ:** Ezt az ízléscicamot már nem foghatod a házasságodra.
- FÉRFI:** Meg sem merem kérdezni, te szoktál-e olvasni.

NŐ: Jól teszed. Az én korosztályomnál ez szintén népbetegség.

FÉRFI: Kitalálom: Egészséges vagy.

NŐ: Mint a makk. Szeretem Szabó Magdát, Ibsent, Gárdonyit, Agatha Christie-t.

FÉRFI: Szép társaság. Kissé nehezen értik meg egymást az asztalnál.

NŐ: Külön-külön szoktam velük vacsorázni.

FÉRFI: Három-egy.

NŐ: Ideje volt.

FÉRFI: A vőlegényed miket olvas?

NŐ: Nehéz kérdés. Leginkább Playboy-t.

FÉRFI: Igazi műértő.

NŐ: Kiskorában olvasta a Harry Potter-t is.

FÉRFI: Most nagyot nőtt a szememben.

NŐ: Nem tudom eldönteni, szarkazmusnak szántad-e, de örülök, hogy elismered a képességeit.

FÉRFI: Még mindig nem értem, miért mész hozzá.

NŐ: Ne kezdjük megint! Hozzámegyek, mert hozzá kell mennem.

FÉRFI: Melyik törvényben olvastad?

NŐ: Íratlan szabály.

FÉRFI: Ha bármit megtehetnél. Mit csinálnál? Nem azt kérdezem, hozzámennél-e. Általánosságban.

NŐ: Erre szerencsére könnyű a válasz. Amióta az eszemet tudom, arról álmodom, hogy egyszer motorral körbejárom Európát. Na nem egyedül. Felülnék egy olyan férfi mögé, akiben maximálisan megbízom. Akivel közösen döntjük el, mikor állunk meg, mit csinálunk. Ám tervezéstől mentes utazás lenne. Teljesen spontán. Ha látnánk valamit, ami megtetszik, ott töltenénk egy délutánt. Nevetnénk, ha egy borzalmas motelre, vagy szállásra esik a választásunk. Nem lenne más, csak ő, meg én és a táj. Néha városok. Rengeteg fotó rólunk. De ez túl szép, hogy igaz legyen.

FÉRFI: Én azt mondtam volna, repülnék vagy láthatatlanná válnék. A te álmod ehhez képest teljesen reális. Megvalósítható. Nyáron fogj egy férfit és irány!

NŐ: Nem ilyen egyszerű. Kell hozzá pénz, köt a munkahelyem...

FÉRFI: Megkérdezhetem, minek álmodsz? Miért ábrándozol dolgokról, amik karnyújtásnyira vannak, ha nincs elég bátorságod megcsinálni őket?

NŐ: Kezdem azt hinni, életvezetési tanácsadó vagy.

FÉRFI: Hideg.

NŐ: Life coach?

FÉRFI: Ugyanannyira hideg. Attól, hogy lefordítod, még nem leszek az.

NŐ: Rájöttem, tudsz angolul. Valld be, egyre közelebb járok!

FÉRFI: Még mindig hideg. Viszont kitérsz a kérdéseim elől.

NŐ: Mert tudom, hogy igazad van. A szívem tudja, de amióta élek, az eszemre hallgatok... Várj! Szerinted is megmozdult valami odakint? Hahó! Itt vagyunk lent! Vagy fent! Mindegy! A liftben!

FÉRFI: Ne kiabálj, és ne ugrálj! Nincs ennyi felesleges oxigénünk. Én nem hallok kintről semmit.

NŐ: Melegem van.

FÉRFI: Mert fogy a levegőnk.

NŐ: Már akkor is izzadtam, amikor megállt a lift.

FÉRFI: Akkor pánikoltál. Most egyenletesebben lélegzel.

NŐ: Szívsebész professzor úr nagyon figyel az egészségemre.

FÉRFI: Nem vagyok orvos. Mondtam.

NŐ: A szívsebész nem orvos, majdnem Isten.

FÉRFI: Igen? A vegyész meg majdnem Mózes? Mind a ketten szétválasztják a vizet... Néha nagyon irracionális tudsz lenni. De ráfogom a korodra.

NŐ: Most mondhatnám, hogy ne kapd fel a vizet, vagy ne vedd a szívedre, de inkább hallgatok.

FÉRFI: Jól teszed.

NŐ: Mit bántál meg utoljára?

FÉRFI: Régi történet.

NŐ: Szeretném hallani.

FÉRFI: Volt egy lány. Még a feleségem előtt. Nagyon szerettem. Egyik nap odaállt elé, és azt mondta, velem akar családot alapítani. Szeretné, ha én lennék a gyermekei apja. Megijedtem. Másnap közöltem vele, hogy megcsaltam. Megütött, majd elment. Pedig nem is csaltam meg. Tudtam, ez az egyetlen dolog, amit nem bocsát meg. Én még nem álltam készen egy családra. Félttem. Túl fiatal voltam, kerestem a helyem a

világban, időre volt szükségem. Megértette volna. Ha elmondom neki, megértette volna. Mindent megértett. Bármiről beszélhettem neki. Mégsem tudtam beismerni, hogy valójában csak félek. Inkább hazudtam, megbántottam, gondolván, jobb lesz neki nélkülem. Fél év múlva megbántam. Amíg az a lány volt, megvolt mindenem. Tényleg boldogan éltünk. Én is vele akartam családot. Már amikor megismerkedtünk, úgy képzeltem, ő lesz a gyermekeim anyja. De amikor elém állt, azt gondoltam, sokkal jobbat érdemel, mint én. Azóta ezerszer is átgondoltam azt a beszélgetést. Sosem állította, azonnal szeretne családot. Ahogy megbántam, elkezdtem keresni.

NŐ: Elmondtad a feleségednek?

FÉRFI: Soha. Kidobott volna. Közben pedig jöttek a gyerekek.

NŐ: Mesélj a lányról! Hogyan ismerkedtetek meg?

14. jelenet

LÁNY: Apádat lelőtték a háborúban?

FIÚ: Nem a háborúban.

LÁNY: De lelőtték?

FIÚ: Le.

LÁNY: És anyukád?

FIÚ: Őt is.

LÁNY: Akkor ki nevelt fel?

FIÚ: Mikor ki. Egy darabig a nagyanyám, apám anyja, de ő a fiát látta bennem. Aztán anyám nővére, de ő meg az anyámat. Végül egy szomszédnál kötöttem ki. Ő az anyu. Aput meg lelőtték a háborúban.

FIÚ: Mi az első karácsonyi ajándék, amire emlékszel?

LÁNY: Az első emlékem éppen az, hogy nem kaptam semmit.

FIÚ: Miért?

LÁNY: Mert meghalt a nagyi, őt gyászoltuk.

FIÚ: Kicsi voltál?

LÁNY: Kicsi.

FIÚ: Mennyire?

LÁNY: Annyira, hogy haragudtam a nagyira, amiért nem kaptam miatta ajándékot.

FIÚ: Még most is haragszol?

LÁNY: Magamra. Mert pont akkor kezdtem emlékezni, mikor felejteni kellett volna.

LÁNY: Hogy hívták az első lányt, akit szerettél?

FIÚ: Eszter.

LÁNY: Szép volt?

FIÚ: Szép.

LÁNY: Nagyon szeretted?

FIÚ: Nagyon.

LÁNY: Még szereted?

FIÚ: Elment.

LÁNY: Miért?

FIÚ: Mert hagytam.

LÁNY: Még szereted?

FIÚ: Elment.

LÁNY: Miért?

FIÚ: Mert nem mondtam meg neki, hogy szeretem.

FIÚ: Hogy hívták az első fiút, akit szerettél?

LÁNY: Andris.

FIÚ: Nagyon szeretted?

LÁNY: Nagyon.

FIÚ: Még szereted?

LÁNY: Mást szeret.

FIÚ: Miért?

LÁNY: Mert hagytam.
FIÚ: Még szereted?
LÁNY: Mást szeret.
FIÚ: Miért?
LÁNY: Mert sosem kértem rá, hogy engem szeressen.

LÁNY: Mi a kedvenc ételed?
FIÚ: Ez nem komoly kérdés.
LÁNY: Néha ilyen is kell.
FIÚ: Szeretsz főzni?
LÁNY: Attól függ, mi a kedvenc ételed.
FIÚ: Csirke paprikás.
LÁNY: Akkor nem.

LÁNY: Kérdezz valamit!
FIÚ: Nem merek. Félek, megbántalak.
LÁNY: Már megbántottál.
FIÚ: Mikor?
LÁNY: Tegnap. Nem hoztál virágot.
FIÚ: Ez bánt?
LÁNY: Nem. Az bánt, hogy nem kértél miatta elnézést.
FIÚ: Ne haragudj!
LÁNY: Nem haragszom.
FIÚ: De azt mondtad, bánt....
LÁNY: Csalódtam. Amiatt nem tudsz bocsánatot kérni.
FIÚ: Hozzak virágot?
LÁNY: Ne. Nem szeretem a virágot.
FIÚ: Mióta?
LÁNY: Tegnap óta.

LÁNY: Mi a baj?
FIÚ: Sosem mondod, hogy szeretsz.
LÁNY: Pedig szeretlek. Ezt folyton mondani kell?
FIÚ: Igen.
LÁNY: Miért?
FIÚ: Hogy tudjam.

FIÚ: Szeretlek.
LÁNY: Tudom.
FIÚ: Csak mondom, hogy biztos lehess benne.
LÁNY: Az vagyok.
FIÚ: Miért?
LÁNY: Mert nem hoztál virágot.
FIÚ: Ez épp azt jelenti, hogy nem szeretlek.
LÁNY: Nem szeretsz?
FIÚ: De.
LÁNY: Látod, ezért lehetek biztos.
FIÚ: Nem értem.
LÁNY: Mit?
FIÚ: Hogy miért hiszed ezek után is, hogy szeretlek.
LÁNY: Mert nem hoztál virágot.
FIÚ: Haragudnod kellene.
LÁNY: Nem haragszom.
FIÚ: Miért?
LÁNY: Mert így te is biztos lehetsz benne, hogy szeretlek.

15. jelenet

FIÚ: Hé! Van tüzed?

LÁNY: Aha. Tessék.

FIÚ: Kérsz cserébe cigit?

LÁNY: Nem dohányzom.

FIÚ: Akkor minek vagy kint?

LÁNY: Friss levegőt szívok.

FIÚ: A dohányzó udvaron.

LÁNY: Aha.

FIÚ: Vársz valakit, mi?

LÁNY: Lehet.

FIÚ: Felültetett, igaz?

LÁNY: Még nem biztos.

FIÚ: Mióta vársz?

LÁNY: Húsz perce.

FIÚ: Akkor már biztos.

LÁNY: Nem mindenki akkora paraszt, mint te.

FIÚ: Az lehet. De elmagyarázom, általánosságban hogyan működnek a férfiak. Ha kell egy csaj, időben ott vagyok, lezavarom a menetet és hazamegyek. Húsz perc alatt már rég túl lennétek a fontos részekén.

LÁNY: Kösz a tippet.

FIÚ: Beleszeretted a srácba, igaz? Szar ügy. Figyelj, ha akarsz, bemegyünk a WC-be, és garantálom, azonnal elfelejted.

LÁNY: Megfontolandó ajánlat. Majd átgondolom.

FIÚ: Na jó. Reggelit nem készítek, de ha szeretnéd haza is mehetünk, és többször is elfelejtheted.

LÁNY: Hogy neked mekkora az önbizalmad.

FIÚ: Nem csak az önbizalmam nagy.

LÁNY: Olyan lánynak nézek ki, akinek bejön ez az ajánlat?

FIÚ: Nem. Olyan lánynak nézel ki, aki alaposan felkészült, hogy ma jól megdugják. És mivel nő vagy, tudom, szereted, ha megkapod, amit akarsz.

LÁNY: Jó. Hol laksz?

FIÚ: Na ez a beszéd. Miért nem megyünk inkább hozzád?

LÁNY: Kellek vagy sem?

FIÚ: Költői kérdés?

LÁNY: Annak szántam.

FIÚ: Hozom a söröm, és mehetünk... Itt is vagyok.

LÁNY: A barátnőd?

FIÚ: Ki?

LÁNY: A barátnőd, akivel jöttél.

FIÚ: Ja, ő. Még nem tudja, hol lakom, úgyhogy nem lesz gond.

LÁNY: Te tényleg nagy paraszt vagy.

FIÚ: Egy éjszakára nem mindegy?

LÁNY: De. Bocs, hogy elképzeltem, neked is vannak érzéseid.

FIÚ: Vannak. Itt lent.

LÁNY: Jól csak a szívével lát az ember...

FIÚ: Ja, de a farka mutatja az utat.

16. jelenet

FÉRFI: Így ismerkedtetek meg?

NŐ: Nem a legromantikusabb sztori.

FÉRFI: Miért maradtatok együtt?

NŐ: Egyrészt, mert kb. fél órával később kiderült, valóban olyan jó az ágyban, mint amilyennek mondja magát, másrészt hamar rájöttem, csak az alkohol hozza ki belőle az állatot. Egyébként nagyon normális és rendes ember.

FÉRFI: Miért mentél fel hozzá rögtön?

NŐ: Reméltem, rosszul esik a srácnak, aki kihagyta a randinkat. Bosszúnak szántam. Azóta se hallottam felőle, úgyhogy nem jött be.

FÉRFI: Látod, ezt például nem értem bennetek, fiatalokban. Sírtok egy normális kapcsolatért, miközben az első adandó alkalommal a hálószobában köttök ki. Hol az erény? Az önmegtartóztatás?

NŐ: Nálam ez egyszeri alkalom volt.

FÉRFI: De megtetted.

NŐ: Na és?

FÉRFI: Na és? Szerinted az ilyen nőkben lehet bízni? Férfi szemmel, ezek a nők, nem többek kalandnál, vagy kellemes időtöltésnél, addig, amíg találunk rendes, erényes nőt.

NŐ: Oh igen, szóval szerinted vagy szerintetek, lehet így játszani egy nővel? Most jó lesz, amíg nincs jobb?

FÉRFI: Az ilyen nőkkel simán.

NŐ: Hiszen, ti férfiak annyira erényesek vagytok, igaz? Fiatalon végigkefélitek fél Budapestet vagy a várost, ahol éltek, majd ha jól értem, nagy nehezen találtok egy erényes nőt, akit szarrá csaltok, mondván, vannak bizonyos szükségleteitek.

FÉRFI: Ne általánosíts!

NŐ: Miért te mit csináltál?

FÉRFI: Egy párkapcsolatnak több alappillére van, nem csak a szex. De fiatalon valóban erről szól az élet. Te magad mondtad, ez színtiszta biológia. Szaporodási ösztön.

NŐ: És egy nőben nem lehet ilyen ösztön? Mert, ha jól értem, azt mondd, mi tartóztassuk magunkat, amíg ti, ott és annyiszor élitek ki az ösztöneiteket, ahol és ahányszor csak akarjátok.

FÉRFI: Ez nem igaz. Egy normális férfi nem keféli végig fél Budapestet. De nem is kell neki olyan nő, akit azonnal megkaphat. Azt a nőt más is megkaphatja. A férfiak pedig nem szeretnek osztozkodni. Legalábbis olyan nőn, akivel komolyan gondolják, nem.

NŐ: Értem, tehát könnyű nőcske vagyok.

FÉRFI: Ezt nem mondtam. Csak fiatal.

NŐ: Lesz olyan vita, ahol egyenlő félként tekintesz rám? Nem a lányod vagyok.

FÉRFI: De lehetnél.

NŐ: De nem vagyok.

FÉRFI: Vannak bizonyos dolgok, amiket a korodnál fogva még nem érthetsz. Nem szoktál kacagni a középiskolásokon, akik azért ölik egymást, mert Tomi Szandit viszi a végzős bálba és nem Katát? Na én ugyanezt élem át veled, meg a gyerekeimmel. Még nem azok a problémák foglalkoztatnak, amik engem. Véresen komolyan veszel apróságokat. De megértem, hogy neked fontosak, mert most abban a korban vagy,

amikor ezek a fontosak. Később nem lesznek azok. Én már egy tapasztaltabb fejjel látok rá helyzetekre. Ne feledd, 24 év előnyöm van!

NŐ: Tisztában vagyok vele. Sőt tudom, hogy a tanácsaid valóban megfontolandóak, nem csak a levegőbe kiabált üres szavak. De muszáj ezt minden adandó alkalommal érzékeltetned? Nem mosolyoghatsz te is, mint én a középiskolásokon? Azt gondolom, ahogy mondtad, az én problémáim is lehetnek fontosak. Most azok. Amikor ennyi idős voltál, neked is ezeken kattogott az agyad. Így lettél, aki vagy. Az akkori fejeddel, lehet ugyanezeket a döntéseket hoztad volna, mint én... Nevelni akarsz. Szeretnéd, hogy úgy döntsek, ahogy te, most már látod, helyes. Ám éppen ez a döntések lényege. Nagyon kevés esetben tudjuk, a választásunk jó-e, vagy rossz. Nem hívnák döntésnek, ha tudnánk, mi az igazán helyes lépés. Te általam akarsz lejátszani, egy sakkpartit, amin rossz irányokba lépkedtél. Ám, ha a jó irányba terelsz is, azzal nem fogok tudni, mit kezdeni, mert nincs meg hozzá a kellő élettapasztalatom. Hagyd, hogy én döntsek! És a gyerekeidnél is ezt javaslom.

FÉRFI: Megleptél.

NŐ: Ajjaj!

FÉRFI: Jó értelemben. Bölcs dolgokat mondtál. Habár, néhány helyen tudnék vele vitatkozni.

17. jelenet

SZÍV: Igent kell mondanod!

ÉSZ: Nem mondhatok igent!

SZÍV: Már miért ne mondhatna?

ÉSZ: A kollégája.

SZÍV: És?

ÉSZ: Ha nem működik, nehezen fog menni a közös munka.

SZÍV: Miért kell rögtön azt feltételezni, hogy nem működik? Mi van, ha igen? Együtt nagyobb sikereket érhetnek el.

ÉSZ: Házi nyúlra nem lövünk.

SZÍV: Én úgy fogalmaznék, házhoz jött a nagy Ő.

ÉSZ: A főnöke. Ha kiderül, megszólhatják a háta mögött.

SZÍV: Ha kiderül, azt jelenti, van köztük valami.

ÉSZ: Elveszítheti az állását.

SZÍV: De akár kaphat előléptetést is.

ÉSZ: Mindig itt akart dolgozni. Kár lenne kockáztatni.

SZÍV: Egyszerre lenne tökéletes munkahelye és pasija.

ÉSZ: Nagyon sok helyen csúszhat el a dolog.

SZÍV: Példákat kérek!

ÉSZ: Kiderül, hogy nincs köztük kémia.

SZÍV: Már most hosszabban néznek egymás szemébe, mint egy filmnél a rendezői változat.

ÉSZ: Megismeri a hibáit és felhasználja ellene.

SZÍV: Ennyire nem lehetsz bizalmatlan.

ÉSZ: Ő az iroda ügyeletes szépfiúja.

SZÍV: Egyetértek.

ÉSZ: Mi van, ha csak egy éjszakára kell neki?

SZÍV: Csodálatos éjszaka lenne.

ÉSZ: Ezt te sem gondolhatod komolyan. Kellemetlenül érezné magát, ha utána be kéne jönnie az irodába.

SZÍV: Nem ez fog történni. Kizárt, hogy állatkertbe hívná, ha csak szexet akar.

ÉSZ: Elképzelhető, csak munkamegbeszélés.

SZÍV: Ezekkel a szavakkal: Mit szólnál egy randihoz?

ÉSZ: Túlságosan szorongana, mivel a főnöke.

SZÍV: Hamar feloldódna.

ÉSZ: Nem mondhat igent.

SZÍV: Hülye lenne nemet mondani.

ÉSZ: Vissza kell utasítanod!

SZÍV: Dehogy kell!

ÉSZ: Hallgass rám!

SZÍV: Hoztam én valaha rossz döntést?

ÉSZ: Hála Istennek még nem, eddig nem engedtem.

SZÍV: Épp itt az ideje.

ÉSZ: Irracionális vagy!

SZÍV: Te meg túl racionális.

ÉSZ: A válaszod: NEM!

SZÍV: Úgy van. Mondj nemet a nemre! Egy randiba, még nem halt bele senki.

ÉSZ: Ebből baj lesz.

SZÍV: Vagy szerelem.

18. jelenet

NŐ: Egyre melegebb van.

FÉRFI: Lassan csak egy óránk marad.

NŐ: Hajlandó vagy beszélni a házasságodról? Kifutsz az időből.

FÉRFI: Nem tudok mit mondani.

NŐ: Miért nem működik?

FÉRFI: Egyikünk sem akarja megmenteni.

NŐ: Mégis együtt vagytok.

FÉRFI: A mi korunkban felesleges újrakezdeni. Több van mögöttünk, mint előttünk.

NŐ: Szereted?

FÉRFI: Megszoktam.

NŐ: Ezt ismerem.

FÉRFI: Borzasztóan tisztelem, de egyre nehezebb vele élni.

NŐ: Gondolom, szereti, ha igaza van.

FÉRFI: Melyik nő nem?

NŐ: Hol a hiba?

FÉRFI: Ezerszer jeleztem, örülnék, ha kicsit jobban figyelne rám. Ha visszatalálnánk egymáshoz. Meg sem hallotta a kérést. Belefáradtam.

NŐ: Miért nem hagyod ott?

FÉRFI: A gyerekek miatt.

NŐ: Felnőttek. Feldolgozzák.

FÉRFI: Nem akarnak elvált szülők gyerekei lenni, mondták.

NŐ: Senki sem akar. De ha elmagyarázod nekik, boldogtalan vagy és szeretnél változást, meg fogják érteni. Nem csak egy apa szeretné boldognak látni a gyerekeit. Ez kölcsönös.

FÉRFI: Nem ilyen egyszerű.

NŐ: De.

FÉRFI: Egy házasságért küzdeni kell. Kudarccal lenne, ha feladnám.

NŐ: Nem küzdöttél már eleget?

FÉRFI: Megint sétál odakint valaki. Hallom a lépteit.

NŐ: Szerintem, nincs ott senki... Megcsaltad?

FÉRFI: Még nem.

NŐ: Milyen optimista vagy.

FÉRFI: Félre ne érts, nem is szeretném. Viszont már gondoltam rá.

19. jelenet

FÉRJ: Majd hívlak.

SZERETŐ: Ezt már ismerem. Mikor tervezel hívni? Tudod, hogy türelmes ember vagyok, de két hét múlva elutazom, így jó lenne tudni, előtte vagy utána számítsak újabb rohamra tőled.

FÉRJ: Elutazol? Hová?

SZERETŐ: Olaszországba.

FÉRJ: Mennyi időre?

SZERETŐ: Négy hónapra.

FÉRJ: Négy hónapra? Mit csinállok addig?

SZERETŐ: Megelégszel a feleségeddel, vagy keresel magadnak másik nőt.

FÉRJ: Téged nem zavarna, ha keresnék? Részéről ez teljesen rendben van?

SZERETŐ: Tudom, az egód azt várja, nemet mondjak, de igen. Részemről ez teljesen rendben van. És csak, hogy tudd, én is lefekszem másokkal.

FÉRJ: Mi? A múltkor mintha azt mondtad volna...

SZERETŐ: Komolyan azt hiszed, várni fogok rád? Egy nőnek is vannak szükségletei. De nem két hetente, vagy havonta, amikor éppen ráérsz.

FÉRJ: Ezek szerint, nem voltál őszinte.

SZERETŐ: Mióta is tartozom neked őszinteséggel?

FÉRJ: Jogom van tudni, ha van valakid.

SZERETŐ: Miért lenne jogod? Nem tudom, nálad, miképpen működik az egyenlőség, de ha otthon vár a feleséged, akkor nem kérheted, hogy remegő térdekkel üljek a telefon fölött, remélve, hátha te hívsz. Vagy szerinted, amikor idejössz, és kihasználsz, mert nyilván azt teszed, nekem túrnöm kell, sőt örülnöm neki?

FÉRJ: Azt hittem, örülsz, ha jövök.

SZERETŐ: Örülök is. A szex mindig jó. De remélem, nem gondoltad, hogy neked, mint férfinak szabad egyszerre két nőt dugni, ám nekem, mint nőnek, nem szabad két férfival ágyba bújni.

FÉRJ: Én csak azt gondoltam, ha ilyesmit csinálsz, elmondod.

SZERETŐ: Soha nem kérdezed, hogy vagyok. Csak akkor hívsz, ha kedved támad felugrani. Jössz, itt töltesz két órát, majd el is tűnsz, két hétre, egy hónapra, amennyire akarsz. Miért is kéne beszámolnom róla, kivel, mikor fekszem le?

FÉRJ: Milyen a pasi?

SZERETŐ: A féltékenykedést most fejezd be! Sőt el se kezd! Nem érek rá, és nincs is hozzá kedvem.

FÉRJ: Azt hittem...

SZERETŐ: Hinni a templomban kell, meg Istenben. De gondolom, nem hiszel. Ha hinnél, nem tartanál szeretőt.

FÉRJ: Csak váratlanul ért ez az egész.

SZERETŐ: Nem értem, miért? Mekkora egódnak kell lennie ahhoz, hogy azt gondold, két nő is szerelmes beléd, és ráadásul, amíg az egyik kiszolgál, vacsorát főz, mossza a gatyáidat, addig a másik valami ponyvaregényt olvasva vár rád a toronyszobájában?

FÉRJ: Azt gondoltam, némi érzelmek is közrejátszanak a kapcsolatunkban.

SZERETŐ: Érzelmek? Részedről hol vannak ebben érzelmek? Mert azon kívül, hogy kihasználsz, nem tudok mást felhozni.

FÉRJ: Nem használlak ki.

SZERETŐ: Nem? Akkor te hogy neveznéd? Elvittél valaha is vacsorázni? Nem. Eszedbe jutott a születésnapom vagy a névnapom? Nem. Hoztál valaha is virágot? Nem. Felhívtál csak egyszer is, hogy megkérdezd, hogy vagyok? Nem. Tettél értem valaha is bármit? Nem. Miből kéne azt

gondolnom, hogy szeretsz? Vagy, hogy nem használsz ki? Egy okot mondj, amiért melletted fontosnak és értékesnek érezhetem magam!

FÉRJ: Fel szoktalak hívni.

SZERETŐ: Magadhoz. Maximum. Ha nincs otthon a feleséged.

FÉRJ: Nem azt állítom, rendes ember vagyok, csak reméltem, elmondod, ha más férfiakkal is viszonyt folytatsz.

SZERETŐ: Ebben a „kapcsolatban” nekem nem lehetnek elvárásaim, úgyhogy neked se legyenek.

FÉRJ: Én beszéltem a feleségemről.

SZERETŐ: Én meg küldtem virágot, mikor meghalt az apád.

FÉRJ: Annyit legalább megtudhatok, hány férfival...voltál eddig?

SZERETŐ: Életemben vagy amióta te vagy?

FÉRJ: Mióta mi...

SZERETŐ: Nincs mi. El ne kezdj érzelmösködni!

FÉRJ: Mióta én vagyok.

SZERETŐ: Hajlandó vagy elmondani, hányszor csináljátok egy héten a feleségeddel?

FÉRJ: Fontos ez?

SZERETŐ: Nem. De akkor az én számom sem az.

FÉRJ: Miért titkolod?

SZERETŐ: És te?

FÉRJ: Nem akarok előtted a feleségemről beszélni. Amikor veled vagyok, ő nincs.

SZERETŐ: Aha. Értem. Hát jó. Elfogadom... Ott tartottunk, majd hívsz.

FÉRJ: Kidobsz?

SZERETŐ: Nem doblak ki, de kérlek, most menj.

FÉRJ: Nem szeretsz, igaz?

SZERETŐ: Miért, te igen?

FÉRJ: Ez nem válasz.

SZERETŐ: A tiéd sem.

FÉRJ: Én szeretlek.

SZERETŐ: Én meg nem hiszem el. Egy nőnek több kell a szeretethez, mint a szex. Törődés, odafigyelés, jelenlét... Ha valakit szeretünk, azt nézzük, neki mi a jó, és nem azt, nekünk mi. Te önző vagy. Ezért is tartasz két nőt. De ami még rosszabb, elvárod, szeressenek... A szeretet nem jön magától. Azért tenni kell. Hidd el, sokkal kevesebbet, mint amennyit vissza fog adni.

20. jelenet

NŐ: Nem kapok levegőt.

FÉRFI: Megint pánikolsz.

NŐ: Igen, mert nem kapok levegőt.

FÉRFI: Kapsz, csak vegyél.

NŐ: Körülbelül negyven percünk maradt.

FÉRFI: Ami lehet több is, ha elszámoltam magam.

NŐ: Izzadok, fuldoklom, és nem bírok felállni. Szerintem megfelelően számoltál.

FÉRFI: Nekem is kezd melegem lenni.

NŐ: A fulladás nem szép halál.

FÉRFI: Ne beszéljünk róla! Mikor lesz az esküvő?

NŐ: Május 15.-ére tűztük ki a dátumot.

FÉRFI: Milyen a ruhád?

NŐ: Még nem vettem meg. Halogatom. Azt hiszem, van kint valaki.

FÉRFI: Csak szeretnéd, hogy legyen.

NŐ: Mik a terveid hétvégére?

FÉRFI: Színházba megyünk a gyerekekkel.

NŐ: A feleséged?

FÉRFI: Dolgozik. Bár alapból három jegyet vettem. Várj! Most én is hallok hangokat.

NŐ: Hallucinálsz.

FÉRFI: Hová mentek nászútra?

NŐ: Meg akarja nézni Barcelonát. Én Párizsért kardoskodtam.

FÉRFI: Maradt Barcelona?

NŐ: Maradt Barcelona.

FÉRFI: Hány fős a lagzi?

NŐ: Nem túl nagy. 60. Hová mentek nyaralni?

FÉRFI: Balaton pártiak vagyunk. Két hét lent, szintiszta feltöltődés.

NŐ: Feleséged szereti?

FÉRFI: Balaton párti vagyok.

NŐ: Gondoltam.

FÉRFI: Mit gyűlölsz a legjobban az utazásban?

NŐ: Ha késik a vonat.

FÉRFI: Ebben az országban senki nem szeret vonatozni?

NŐ: Vasutas vagy?

FÉRFI: Nem.

NŐ: Mozdonyvezető? Kalauz?

FÉRFI: Egyik sem.

NŐ: Szakács?

FÉRFI: Hogy jön ide?

NŐ: Az vagy?

FÉRFI: Nem.

NŐ: Könyvelő?

FÉRFI: Tessék?

NŐ: Ki akarom találni, mielőtt vége.

FÉRFI: Ne erre koncentrálj!

NŐ: De. Ideje szembenéznünk a nagy büdös valósággal. Meg fogunk fulladni egy liftben.

FÉRFI: Ne sírj!

NŐ: De sírok. Nem érdekel, mit gondolsz. Nem vagyok gyenge nő, viszont ez egy olyan pillanat, amikor sírni kell.

FÉRFI: Sosem állítottam, hogy gyenge vagy.

NŐ: Csak ez az általánosan elfogadott definíció: Sír, egyenlő gyenge nő.

FÉRFI: Miért foglalkozol ezzel ennyit? Miért érdekel, mit gondol a társadalom?

NŐ: Mert az a helyes.

FÉRFI: Mióta? Régen azt gondolták, aki boszorkány, el kell égetni.

NŐ: De én...

FÉRFI: De te?

NŐ: Szeretném, ha szeretnének.

FÉRFI: Szóval ezért mész hozzá. Azt hiszed, ha nem teszed, kivet magából a társadalom. Pedig borzasztóan szeretnél beilleszkedni. Igazam van?

NŐ: Igazad van.

FÉRFI: Én nem ítélnék el. És biztos vagyok benne, a családot, a barátaid sem. Ha Brad Pitt igen, ő le van szarva.

NŐ: Te egy nagyon szerethető ember vagy, ugye tudod? Attól, hogy a feleséged nem képes ezt megmutatni, igenis értékes vagy. A gyerekeid, ha őszinte leszel velük, soha nem fognak ellened fordulni. Ott lesznek melletted. Csak azért ne maradj boldogtalan, mert nem hiszed, jár neked a boldogság.

FÉRFI: Korodhoz képest, meglehetősen bölcs vagy.

NŐ: Ugye tudod, hogy a nők utálják, ha a korukat emlegeted?

FÉRFI: Van nálad toll?

NŐ: Igen, miért?

FÉRFI: Nálam meg papír. Csak van valaki, akinek írál.

NŐ: Búcsúlevél?

FÉRFI: Inkább olyasmi, amit feladunk a postán.

NŐ: Üres papírok az aktatáskában? Író vagy?

FÉRFI: Újságíró. Még hozzá szak újságíró.

NŐ: Csak kitaláltam.

FÉRFI: Na, add a tollat! Kérsz papírt?

NŐ: Ide vele!

21. jelenet

- NŐ:** Kedves, drága Böske! Hallom sírt utánam, mikor eljöttem. Nagyon jólesik. Csakugyan annyira szeret, mint mondja. Ne féljen, én még annál is jobban szeretem! Hamar vége lesz ennek a háborúnak, meglátja. Hazamegyek és építünk egy kis házat, abban a faluban, ahol szeretné. Mert én tényleg elveszem feleségül. Soha, semmit komolyabban nem gondoltam. Őrzöm a fadarabot, amit adott. Amibe belekarcolta a nevünket. A fiúk kinevettek érte. Azt mondják, kacat, de nekem sokat jelent. Általa, kicsit mindig velem van. Már most hiányzik. Kérem, írjon minél gyakrabban! Ölelő szeretettel: Géza
- FÉRFI:** Édes Gézám! Persze, hogy sírtam, hiszen olyan gyorsan és hirtelen ment, szinte el sem búcsúzott. Mikor láthatom megint? Isten látja lelkem, annyira hiányzik, majd beleszakad a szívem. Gyakran imádkozom magáért. Minden mise előtt Ön jár a fejemben. Nagyon vigyázzon magára! Kijelentettem a papának, senki máshoz nem vagyok hajlandó feleségül menni, csak Önhöz. Úgy harcoljon, hogyha elesik, belőlem vénlány lesz. Ezt maga sem akarhatja. A papa különben kedveli Önt. Azt ígérte, küldünk csomagot, amint lehet. A mama is megbékélt már a természetével. Nagyon várom haza! Ön is írjon, olyan gyakran, amennyire csak lehet! Szerető menyasszonya: Böske
- NŐ:** Drága Böske! Hosszabb ideig maradunk, mint gondoltam. Azt hittem, tél végére talán újra átölelhetem, de ebből úgy látszik, tavasz lesz. Ne búsuljon, a tavasz a szerelmesek évszakja! Kellemesebb a viszontlátás. Megkaptam a csomagot. Végtelenül kedves magától, hogy hímzett nekem zsebkendőt. A papája üzenete is jólesett. Tolmácsolja neki, övé a falu legfinomabb szilva pálinkája. Képzelve, most is a zsebkendőjét szorongatom. Nagyon hiányzik. Senkinek olyan gyönyörű, szőke haja nincs, mint magának. De a szeme, a szeme a legszebb. Mutattam fotográfiát magáról a fiúknak. Azóta mind irigyek. Tudják, hogy maga lesz a feleségem. Ha megengedi, meghívom őket a lagzira. Nagyon szeretem. Gyakran álmodom magával. Ölelő szeretettel: Géza
- FÉRFI:** Édes Gézám! Nem is tudom, mit csinálok maga nélkül tavaszig. Karácsonykor szerettem volna magával menni a misére. Annyi baj legyen! Majd a búcsún felül velem a körhintára. Kezd hidegebbre fordulni az idő. Remélem, nem fázik túlságosan. Kötök Önnek egy szép sapkát. Karácsonyra talán készen lesz. Ezt küldöm majd ajándékba. A papa nagyon örült a dicséretnek. Télire ő is küld majd lélekmelegítőt. Így fogalmazott. Nyugodtan hívja meg a bajtársait az esküvőnkre. Szívesen látom majd azokat, akik vigyáztak magára. A mamával varrni kezdtünk itthon. Egyre több vendégünk van. Mire hazajön, ki is tanulom a szakmát. Tudna szeretni egy varrókisasszonyt? Én magát mindenhogy szeretem. Sokszor öleli, menyasszonya: Böske

NŐ:

Kedves, drága Böske! Kellemes Karácsonyi ünnepeket magának is! Tökéletesen áll a sapka, amit küldött. Kicsit szégyellem magam, hiszen Ön elhalmoz ajándékokkal, én azonban aligha tudok küldeni bármit is. Persze a Karácsonyról nem feledkeztem meg. A borítékban talál egy gyűrűt. Fából van, én faragtam. Nem túl csinos, de amíg hazatérek, talán jó lesz. Utána úgyis veszek magának valódit aranyból. Remélem, kellemesen teltek az ünnepek. Olyan szívesen láttam volna az ünneplő ruhájában. A papája ajándékát szintén köszönöm. Megható, mennyire gondomat viseli az egész családja. A fiúk közül egy páran odavesztek. Nem könnyű a helyzet. Én maga miatt élek túl minden másnapot. Ha tudná mennyi erőt ad a tóparti találkozásunk emléke, amikor hagyta, hogy megcsókoljam. Azért a csókért még biztosan hazamegyek. Büszkén olvastam, hogy úri kisasszonyok is járnak magához ruhát és ágyneműt varratni. A nagy munkában azért gondoljon néha rám. Én Önnel kelek, Önnel fekszem. Ölelő szeretettel: Géza

FÉRFI:

Édes Gézám! Egy ideje nem hallottam magáról. Jól van? Ugye nem esett baja? Minden nap, amikor ránézek az Öntől kapott gyűrűre, megszakad a szívem. Tán már nem szeret, azért nem ír? Kérem, ne hagyjon kétségek között! Én nagyon szeretem magát. Várom haza. Néha csak úgy játékból kiülök a kapuba, és elképzelem, ahogy meglátom az utca végén. Azonnal rohannék a karjai közé. Nekem is egyre többször jut eszembe a tóparti találkozásunk. Soha életemben annyira boldog nem voltam, mint ott. Küldök magának egy újabb zsebkendőt. Ebbe nem csak az Ön monogramját hímeztem, hanem az enyémet is. Ha már nem szeret, küldje vissza! Isten látja lelkem, csak magára tudok gondolni. Sokszor csókolja, kedvese: Böske

NŐ:

Édes, drága Böském! Köszönöm az aggodalmát. Eszébe se jusson, hogy nem szeretem, vagy elfelejtettem magát. Minden gondolatom Ön körül forog. Sajnálom, amiért nem hallott felőlem. Megsérültem. Ne ijedjen meg, összeférceltek. Látja, annyira hiányzik, hogy varrókisasszonyok keze közé vettem magam. Megnézném, Ön hogyan dolgozik. Az itteniek rettenetesen rusnyák és morcosak. Túl sok halált láttak. Azt mondják, mehetek haza. Az ilyen sebesültek, nem kellenek tovább a fronton. Hetek kérdése és végre viszontláthatom. Remélem várni fog. Írok, ha már tudom, mikor érkezem. Szeretem. Talán még jobban, mint eddig bármikor. Hamarosan találkozunk. Öleli vőlegénye: Géza

FÉRFI:

Édes Gézám! El sem tudja képzelni, mennyire boldog vagyok. Persze, hogy várni fogom. Az ünneplő ruhámban. Amióta megkaptam a levelét, minden reggel a postás elé futok, nem bírom kivárni, amíg idejön a házunkig. Már az utca elején elkérem a borítékokat. Nagyon szeretem magát, az utóbbi napokban pedig elviselhetetlen a hiánya. A papa megvendégeli, amint megérkezik. Ő is nagyon örül, hogy jön. Képzeld, a mama azt ígérte, süt egy almás lepényt. A kőszívű, morcos mama.

Mindannyian nagyon várjuk. Siessen! Amint meglátom az utca végén, repülök is a karjaiba. Sokszor és örökké csókolja, menyasszonya: Böske

NŐ: Kedves Erzs! Remélem, nem gond, ha így szólítom. Már egy ideje tudom, a fiam Önnek udvarol, innen számítva, a harmadik faluba. Éppen ezért vettem a bátorságot, hogy felkeressem. Néhány napja táviratot kaptam, amiben közölték: a mi jó, édes Gézánk belehalt a sérüléseibe. Sajnálom, ha ez elkészeríti. Utolsó levelében, amit nekem címzett, azt írta, ha hazajön, hozza a menyasszonyát is. Kérte, készítsem el az Ön kedvenc süteményét, a kakaós kalácsot. Szerette Önt, ezt egy anyai szív érzi. Ezért is küldöm magának a levelet. Legalább ne várja hiába. Üdvözlettel és hálával, amiért viszont szerette a fiamat: Márta

22. jelenet

NŐ: Kész.

FÉRFI: Kinek írtál?

NŐ: Apámnak. És te?

FÉRFI: A gyerekeimnek. Másik papírt esetleg?

NŐ: Nem. Ennyit akartam.

FÉRFI: A vőlegényed?

NŐ: Ha személyesen nem mondhatom el, hogy vége, akkor inkább nem mondom sehogy.

FÉRFI: Szép gesztus.

NŐ: Legalább ennyi. És a feleséged?

FÉRFI: Övé a ház, az autó...a gyerekek. Levél már nem jár neki.

NŐ: Örülök, hogy megismertelek.

FÉRFI: Szintén. Habár nem voltál túl nagy ellenfél. Ha jól számolom, három-egyre nyertem.

NŐ: Ne bízd el magad! Odaát folytatjuk.

FÉRFI: Azt kérdezted, ha tudnám, ez az utolsó napom, mit csinálnék?...Újrakezdeném. A gyerekeimmel.

NŐ: Azt hiszem, én is. Egyedül.

FÉRFI: Megint olyan, mintha mozognának odakint.

NŐ: Most én is hallom.

FÉRFI: Igen, van kint valaki.

NŐ: Kiabálni kéne, csak az rengeteg levegő.

FÉRFI: Alig maradt. Örültség lenne.

NŐ: Csináltál valaha örültséget az életedben?

FÉRFI: Soha.

NŐ: Én sem. De így a vége felé jó lenne kipróbálni. *(Felugranak.)*

EGYÜTT: Hahó! Van ott valaki? Itt vagyunk a liftben.

Nagy zihálás hallatszik, majd néma csend.

Vége